

Hvem er kokainafhængig?

Nogle af os kan svare uden at tvivle: "Jeg er." Andre er ikke lige sikre. Vi tror ikke, at nogen kan afgøre, hvorvidt en anden er afhængig.

En ting er dog sikkert. Enhver af os har benægtet, at vi var afhængige. I måneder og år troede vi, at vi kunne kontrollere kokain, selvom det kontrollerede os.

"Jeg bruger det kun i weekenderne", "Det påvirker ikke mit arbejde", "Jeg kan jo stoppe, det er kun en psykisk afhængighed",

"Jeg sniffer det kun, jeg hverken ryger eller fixer det" eller "Det er på grund af mit ægteskab".

Mange af os er stadigvæk overraskede over, hvor længe vi blev ved, selvom vi ikke længere blev høje, som vi gjorde i starten.

Alligevel fortsatte vi og følte, at kokain gav os det, vi altid havde manglet. Så forvrænget var vores virkelighedsopfattelse.

Vi gjorde hvad som helst for at slippe ud af os selv. Stregerne blev større, og grammene slap op hurtigere.

Hele ugens ration forsvandt på een og samme dag. Vi fandt os selv skrabe pakker og poser med barberblade, kradsede de sidste flager fra bunden af brune flasker, sniffede hvilket som helst hvidt snavs fra gulvet efter at poserne var blevet tomme. Vi som havde været så stolte over vores personlighed!

Ikke andet end røret, piben og nålen spillede længere nogen rolle. Selvom det fik os til at føle os elendige, skulle vi have mere af det.

Nogle af os blandede kokain med alkohol eller andre stoffer. Indimellem fandt vi tilfældig lettelse, men slutteligt gjorde det kun vores problem værre.

Vi forsøgte til sidst at blive stoffri på egen hånd, hvilket nogle gange lykkedes i korte perioder. Efter nogle måneder troede vi at vi havde opnået kontrol.

Vi troede, at vores krop var blevet rensset, og at vi kunne blive høje igen ved kun at bruge halvdelen af, hvad vi plejede.

Denne gang skulle vi nok være forsigtige, så vi ikke gik for langt. Men vi opdagede, at vi startede, der hvor vi havde sluttet, hvis ikke værre endnu.

Vi forlod aldrig hjemmet, uden først at have taget. Vi kunne ikke elske, uden at have taget. Vi kunne ikke sove eller arbejde og nogle gange føltes det, som om vi ikke kunne noget som helst uden kokain. Vi forsøgte at skifte arbejde, bopæl, partnere, eftersom vi troede, at vores liv kunne vendes op og ned af omstændigheder, steder og mennesker - at det var på grund af dem. Måske så vi vores venner dø af hjertestop, men stadigvæk blev vi ved at bruge.

Til sidst måtte vi indse virkeligheden. Vi var tvunget til at indrømme, at kokain var et alvorligt problem i vores liv.

At vi var blevet afhængige!